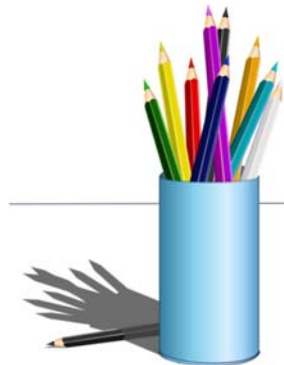

Gedicht van Hein Walter (juni 2013), Nederlands zorgkunstenaar.

Kuifje is geen Downer,
Lucky Luke heeft geen IQ van tachtig,
Wiske is geen krakkemik en Suske

heeft geen krukken nodig om te kunnen lopen.
In strips is iedereen zoals het hoort,
zoals je denkt dat iedereen zou moeten zijn –

gewoon twee benen die het doen,
een Hollandse mond en een gezond
verstand om mee te kunnen leren wat je kunt.

Maar de wereld van cartoons is van papier,
de werkelijkheid kent vele mensen
die niet lijken op het ideale plaatje:

zo te dik, zus te lang, die een softie, bang voor spinnen,
daar een stoere galbak, plurk, ploert,
en zoveel vreemde eenden, echt gestoord.

Mensen zijn raar. Niet een paar,
maar allemaal. En in onze ongerijmdheid
lijken we als druppels op elkaar.

Maar de ogen moeten nog geopend,
de gelijkheid nog bevochten,
eerst het mededogen, daarna recht voor iedereen.

Maak Asterix vader van een zoon
die moeite heeft met leren,
teken Garfield in een rolstoel,

Donald Duck met een prothese,
Laat Kwik, Kwek en Kwak autisten zijn
die subliem zijn in techniek,

geef stripfiguren handicaps,
maar ook een baan zodat we zien
hoe goed ze daarmee omgaan,

dat we zien dat iedereen een plaats krijgt,
dat niemand exclusief blijft.
Het is niet moeilijk. Echt niet.

Teken het en het bestaat.
En als je toch aan het tekenen bent geslagen,
teken dan meteen het contract,

zodat we zeker weten dat het echt is.
Geen belofte zonder bodem.
Teken het en maak het waar.